

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 189/2014
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.И., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адв. Н.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 181/12 од 27.11.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 623/13 од 04.07.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адв. Н.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 181/12 од 27.11.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 623/13 од 04.07.2013. године, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 181/12 од 27.11.2012. године окривљени Д.И., И.Б. и М.Т. оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ и осуђени и то сваки понаособ на казне затвора у трајању од по три године и три месеца, у које казне им је урачунато и време проведено у притвору.

Истом пресудом окривљени су на основу одредбе члана 193. и 196. ЗКП-а обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, паушала и трошкова вештачења, док је на основу одредбе члана 87. КЗ према окривљеном М.Т. изречена мера безбедности одузимања предмета.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 623/13 од 04.07.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених Д.И., И.Б. и М.Т., а пресуда Вишег суда у Београду К бр. 181/12 од 27.11.2012. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.И., адв. Н.Т., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине у целини или делимично и првостепену и другостепену пресуду или само другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење или пак да исте преиначи у целини или делимично или пак да преиначи само другостепену одлуку.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адв. Н.Т., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је нашао:

Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адв. Н.Т., у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, оцењује неоснованим.

Наиме, бранилац окривљеног поднетим захтевом за заштиту законитости побија наведене правноснажне пресуде због повреде члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са образложењем да су исте засноване на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати, односно на исказима сведока полицијских службеника Г.Ј., З.К. и Н.П., који су како у истрази тако и на главном претресу, говорили о својим оперативним сазнањима везаним за критични догађај.

Предње наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП-а прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Наиме, одредбом члана 97. став 1. тачка 4. раније важећег ЗКП-а, прописано је да се не може испитати као сведок овлашћено службено лице органа унутрашњих послова о садржају обавештења које је добио у смислу члана 226. и члана 235. став 2. тог Законика.

Имајући у виду напред цитирану одредбу члана 97. став 1. тачка 4. раније важећег ЗКП-а, као и чињеницу да су ови сведоци, полицијски службеници сведочили само и искључиво о својим личним опажањима везаним за критични догађај а не о сазнањима које су прикупили у току свог оперативног рада, а што све произилази из образложења првостепене пресуде (страна 35) то су по оцени Врховног касационог суда неоснована указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног о повреди одредбе члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а.

Ово поготову што је питање дозвољености доказа, исказа напред наведених сведока већ неосновано истицано у поступку по редовном правном леку, о чему је Апелациони суд у Београду на страни 5 образложења своје пресуде, дао разлоге које прихвата и на које упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а Врховни касациони суд.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., као основ подношења захтева истакнута је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, која се према наводима захтева састоји у томе да је првостепена пресуда нејасна и неразумљива, да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима наведеним у образложењу, те да пресуда не садржи разлоге о битним одлучним чињеницама. Осим тога, у захтеву се истиче и погрешна оцена исказа сведока С.Т. и физичкохемијског вештачења са налазом и мишљењем УКП НКТЦ из којег, како то бранилац посебно истиче, произилази да се у ДНК профили не садржи профил окривљеног Д.И.

Међутим, предњим наводима захтева указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, погрешну оцено изведених доказа и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а односно на разлоге који одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а нису предвиђени као дозвољен и за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП-а у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а, у делу којим је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**